

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: NM-9C/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522201842
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Pavlovičová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2024:3522201842.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Lenkou Pavlovičovou v právnej veci žalobkýň: I/ A. B., nar. dňa XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXX/XX, 2/ E. B., nar. dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom C., D. XXX/XX, obe zastúpené v konaní: JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., so sídlom Bratislava, Žilinská 14, IČO: 47232757, proti žalovanej: F. G. B. D.. – súdna exekútorka, s miestom výkonu činnosti Nové Mesto nad Váhom, Lipová 7, IČO: 42147719, zast. v konaní JUDr. Katarínou Barlovou, advokátkou v Banskej Bystrici, Námestie Slobody 397/2, IČO: 42195527, za účasti intervenienta KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31595545, zast. v konaní Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Horná 26, IČO: 36868299, o náhradu škody takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej súd voči žalobkyniam priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobkyne sa podanou žalobou domáhali, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 1.460,-EUR v prospech žalobkyne 1/ a sumy 1.147,-EUR v prospech žalobkyne 2/. Žiadali priznať náhradu trov konania. V návrhu uviedli, že sú fyzickými osobami. Žalovaná je súdnou exekútorkou vykonávajúcou činnosť podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Žalovaná ako súdny exekútor viedla exekučné konanie o vymoženie dlžného výživného v prospech žalobkýň, ktoré boli v konaní zastúpené zákonným zástupcom, matkou. Exekučné konanie bolo vedené na základe Rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2018-111 zo dňa 05.11.2018. Povinnému z výživného (otcovi žalobkýň) bola stanovená vyživovacia povinnosť v sume 450,- EUR v prospech žalobkyne v 1/ rade a vo výške 400,- EUR v prospech žalobkyne v 2/ rade. Exekučné konanie bolo u žalovanej vedené pod 340 EX 140/19. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 4P/48/2019-206 zo dňa 23.09.2020 bola výška výživného znížená na sumu 280,- EUR v prospech žalobkyne v 1/ rade a sumu 220,-EUR v prospech žalobkyne v 2/ rade. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť ku dňu 29.09.2020. Výživné bolo upravené počnúc dňom 01.11.2019 (od podania návrhu). Žalovaná v exekučnom konaní nepostupovala s odbornou starostlivosťou. Exekúcia bola od začiatku vedená na sumu výživného vo výške 850,- EUR. V tejto výške stanovené výživné bolo žalovaným vymáhané až do septembra roku 2020. Nakoľko Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 4P/48/2019-206 zo dňa 23.09.2020 došlo k zmene výšky výživného počnúc dňom 01.11.2019, žalovaná už uhradené výživné vo výške 850,-EUR od 01.11.2019 (do septembra 2020) započítala na ďalšie výživné, ktoré mal povinný z výživného zaplatiť. Z toho dôvodu žalovaná za mesiace november a december 2020 a mesiace január až marec 2021 nezaplatila v prospech žalobkýň (ako oprávnených z výživného) žiadne výživné a výživné v apríli 2021 krátila o 107,-EUR. Žalovaná tento postup odôvodnila tým, že došlo k zníženiu výživného späťne od 01.11.2019,

preto bolo nutné prepočítať už vykonané platby na výživné, a preto na dorovnanie vykonaných platieb zo strany povinného z výživného a platieb, ktoré mal podľa rozsudku 4P/48/2019 vykonať, neboli za predmetné mesiace zaplatené žiadne platby na výživné. Tento postup žalovanej je však nesprávny s poukazom na nezapočítateľnosť a nenávratnosť spotrebovaného výživného. Žalobkyne ďalej poukázali na § 76 ods. 2 a § 78 ods. 2 Zákona o rodine. Žalovaná mala správne postupovať tak, že od 29.09.2020 (od právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku OS Prievidza 4P/48/2019) mala začať vykonávať exekúciu na sumu mesačne vo výške 500,-EUR (v prospech oboch žalobkýň). Už zaplatené výživné (hoci po 01.11.2019) nemala použiť za účelom započítania na budúce splatné výživné, nakoľko tento postup priamo zakazuje ustanovenie § 76 ods. 2 Zákona o rodine. Právo žiadať nespotrebované výživné prináležalo podľa ustanovenia § 78 ods. 2 Zákona o rodine iba povinnému. Tzn. že nespotrebované výživné mohol žiadať (aj súdnou cestou) od oprávnených z výživného. V tomto prípade však nebolo zrejmé, a už vôbec nie preukázané, že časť výživného nebola spotrebovaná na potreby maloletých detí, ale najmä oprávnený z výživného nepodnikol žiadne kroky smerujúce k žiadosti o vrátenie nespotrebovaného výživného (Nález ÚS SR III. ÚS 862/2016). Na základe toho nesprávnym postupom žalovaného, kedy nekonal s odbornou starostlivosťou a znalosťou právnych predpisov (čo sa od jeho výkonu verejnej moci vyžaduje), bola žalobkyniam spôsobená škoda vo výške 2.607,-EUR. Žalovaná matke žalobkýň neuhradila výživné vôbec za 5 mesiacov vo výške po 500,-EUR a jeden mesiac jej krátila výživné v rozsahu 107,-EUR. Spolu teda vznikla škoda vo výške 2.607,-EUR. Škoda spôsobená žalobkyni v 1/ rade predstavuje sumu vo výške 5x280,-EUR a 1x 60,-EUR (ako pomerná časť zo sumy 107,-EUR) a škoda spôsobená žalobkyni v 2/ rade predstavuje sumu vo výške 5x220,-EUR a 1x 47,-EUR (ako pomerná časť zo sumy 107,-EUR). Podľa ustanovenia § 29 ods. 2 Exekučného poriadku exekútor je povinný vykonávať činnosť podľa tohto zákona s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí. Žalobkyne ďalej poukázali na § 29 ods. 2, § 31 ods. 1 Exekučného poriadku, § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 862/2016.

2. Žalovaná žiadala návrh žalobkýň v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania. Poukázala na nedostatky plnomocenstva, keď dňa 09.05.2022 mala matka žalobkýň splnomocniť právneho zástupcu JUDr. Milana Ficeka na zastupovanie v tejto veci. Neudelila svojmu právnomu zástupcovi plnomocenstvo ako zákonný zástupca maloletej E. B., ale plnomocenstvo udelila vo svojom mene. Rovnako znie aj substitučné plnomocenstvo zo dňa 24.05.2022 udelené F. D. H. advokátovi D. C. E. v mene I. B.. Podľa jej názoru mal byť právny úkon udelenia plnomocenstva (ak mala byť žaloba podaná v mene maloletej žalovanej v II. rade a nie na základe plnomocenstva udeleného I. B. v jej mene) ako hmotnoprávny úkon schvaľovaný v osobitnom konaní zo strany súdu. K veci samotnej žalovaná uviedla, že v priebehu exekučného konania 340EX 140/2019 vedeného žalovanou za účelom vymoženia zameškaného výživného a bežného výživného v prospech v tom čase oboch maloletých oprávnených (žalobkyňa v I. rade a žalobkyňa v II. rade), povinný J. K. B., došlo k zmene exekučného titulu, a to Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 sp. zn.12P/44/2018. V zmysle tohto exekučného titulu bolo výživné vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade stanovené na sumu 450,-EUR mesačne a vo vzťahu k žalobkyni v II. rade stanovené na sumu 400,-EUR mesačne. K zmene tohto exekučného titulu došlo Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.09.202 sp. zn. 4P/48/2019 tak, že počnúc dňom 01.11.2019 došlo k zníženiu výživného na sumu 280,-EUR mesačne vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade a na sumu 220,-EUR mesačne vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade. Povinný a aj I. B., matka žalobkýň, nielenže súhlasili so znížením výživného od dátumu 01.11.2019, ale sa aj vzdali práva podať odvolanie proti Rozsudku. Rozsudok teda nadobudol právoplatnosť dňa 29.09.2020. Rozsudok bol žalovanej predložený až dňa 30.10.2020, a to I. B.. Toto konanie matky považuje žalovaná za rozporné s dobrými mravmi. Matka žalobkýň mala vedomosť o znížení výživného, avšak túto skutočnosť neoznámila žalovanej bezprostredne, ale poberala výživné vo vyššej výške. Po doručení Rozsudku žalovaná vykonala prepočet bežného výživného, ktoré vymohla v prospech žalobkyne v 1. rade a žalobkyne v 2. rade na základe Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 sp. zn. 12P/44/2018, a to ku dňu 01.11.2019 (rozhodujúci deň podľa Rozsudku) a ku dňu 30.11.2020 (deň určený v súvislosti s doručením Rozsudku žalovanej). Na základe uvedeného zistila, že maloleté oprávnené dostali výživné v celkovej výške preplatku v sume 1.607,-EUR vopred, a preto pre obdobie ďalších mesiacov bežné výživné žalovaná v zodpovedajúcom rozsahu nevymáhala a v nasledovnom mesiaci vymáhala výživné len v sume rozdielu bežného výživného vo výške 500,-EUR a preplatku 107,-EUR, t. j. sumu 393,-EUR. Podľa právneho názoru žalovanej, postupovala pri vedení exekučného konania 340EX 140/2019 v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a odborne. Pri výkone exekučnej činnosti je potrebné rozlišovať prípady, kedy sa vymáha výživné od právoplatnosti určitého rozsudku a prípady, kedy sú účinky rozsudku späť s obdobím predchádzajúcim

vydaniu rozsudku. V sledovanom prípade bol podľa žalovanej namieste jedine postup, ktorý zvolila, nakoľko v opačnom prípade by neexistoval rozdiel medzi naznačenými dvoma odlišnými míľnikmi pre vznik povinnosti povinného rodiča k úhrade výživného a jednoznačne by sa ignorovalo rozhodnutie súdu. Žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že dňa 30.03.2022 požiadala súd, ktorý vydal Rozsudok o vysvetlenie, od ktorého dátumu je potrebné počítať znížené výživné. V odpovedi Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.04.2022 sa v tejto veci vyslovene uvádza: „Na Vašu žiadosť Vám oznamujeme, že znížené výživné sa má počítať tak, ako je vo výroku I rozsudku 4P/48/2019-206 zo dňa 23.09.2020, teda od 01.11.2019.“ Slovenská komora exekútorov ako odborná autorita, vyhodnotila sťažnosť matky žalobkyň na postup žalovanej v rámci exekučného konania 340EX 140/2019 práve v súvislosti s námietkami žalobkyň uvedenými v rámci žaloby zo dňa 14.06.2022 ako neopodstatnenú. Postup žalovanej považovala Slovenská komora exekútorov, rovnako ako žalovaná, za súladný so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Žalovaná ďalej poukázala na § 61r ods. 1 Exekučného poriadku a predložila právnu úpravu Exekučného poriadku, a to konkrétne ustanovenia § 61b ods. 1 Exekučného poriadku (účinnosť do 31.01.2017) a uviedla, že rámec rozsahu exekúcie bol vždy limitovaný výlučne objektívnymi veličinami v zmysle Exekučného poriadku, a to v minulosti rozsahom pohľadávky a jej príslušenstva vyplývajúcej z exekučného titulu a v súčasnosti z poverenia na vykonanie exekúcie. Z praxe súdneho exekútora žalovaná uviedla, že poverením na vykonanie exekúcie Okresný súd Banská Bystrica v rámci exekučného konania 340EX 140/2019 poveril žalovanú okrem iného k výkonu exekúcie vzhľadom na bežné výživné, a to aj do budúcnosti. Žalovaná nebola poverená vykonať exekúciu na bežné výživné na každý mesiac osobitne. S odkazom na ustanovenie § 61o ods. 1 Exekučného poriadku ide o jeden vymáhaný nárok, t.j. vyúčtovanie exekúcie sa nevykonáva na každý mesiac zvlášť, ale ide o jednorazové vyúčtovanie exekúcie súvisiace s exekučným titulom a poverením a vykonáva sa až v súvislosti s ukončením exekúcie. Z pohľadu žalovanej preto ide v podstate o vykonanie matematických krokov súdnym exekútorom podľa obsahu exekučného titulu a poverenia. Žalovaná sa ďalej vyjadrila aj k nároku na náhradu škody vo všeobecnosti a k jeho predpokladom a poukázala na § 31 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že žalobkyne založili svoju žalobu na tom, že žalovaná sa mala dopustiť porušenia ustanovenia § 76 ods.2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a § 78 ods. 2 Zákona o rodine. Uviedla, že v prípade výkonu exekučnej činnosti je súdny exekútor vo všeobecnosti primárne viazaný Exekučným poriadkom ako špeciálnym právnym predpisom súvisiacim s exekučnou činnosťou. Žalovaná s odkazom na ustanovenie § 61r Exekučného poriadku vychádzala z poverenia vydaného exekučným súdom, z exekučného titulu, t.j. Rozsudku, a analogicky z ustanovenia § 75 ods. 2 Exekučného poriadku. Žalovaná nemohla porušiť a neporušila ustanovenie § 76 ods. 2 Zákona o rodine, nakoľko započítanie je hmotnoprávny úkon vykonaný medzi osobami, ktoré majú vzájomné pohľadávky, čo je v prípade výživného vzťah medzi rodičom povinným k úhrade výživného a jeho dieťaťom (v prípade maloletého dieťaťa zastúpeného zákonným zástupcom). Z uvedeného dôvodu preto na žalovanú nemožno aplikovať započítanie, nakoľko žalovaná v uvedenej štruktúre subjektov nevystupuje a nie je v pozícii veriteľa a ani dlžníka v súvislosti s vymáhaným výživným. Žalovaná nemá oprávnenie na zastupovanie žiadneho z rodičov, resp. maloletých detí, nad rámec exekučného konania, t.j. nie je oprávnená vykonávať z pohľadu výkonu jej funkcie hmotnoprávne úkony v namietanom zmysle, t.j. žalovaná nie je oprávnená vykonať započítanie. Žalovaná vykonala prepočet vymoženého výživného a nie započítanie. Pokiaľ by postupovala spôsobom uvádzaným žalobkyňami v žalobe, porušila by ustanovenia § 61r ods. 1 Exekučného poriadku, nakoľko by vykonala exekúciu vo väčšom rozsahu, ako priznáva exekučný titul a ako vyplýva z poverenia na vykonanie exekúcie. Žalovaná tiež poukázala na to, že § 78 ods. 2 Zákona o rodine je právna norma, ktorá sa aplikuje vo vzťahu medzi rodičmi maloletých detí a maloletými deťmi a nevzťahuje sa na výkon exekučnej činnosti. Aplikáciou ustanovenia § 78 ods. 2 Zákona o rodine by došlo k priamemu rozporu s ustanovením § 61r ods. 1 Exekučného poriadku. Ak by sa súd nestotožnil s týmto vyjadrením, poukázala ďalej žalovaná na, že ustanovenie § 78 ods. 2 Zákona o rodine neobsahuje žiadnu právnu fikciu o tom, že by navyše zaplatené výživné malo byť bez ďalšieho považované za spotrebované v prípade maloletého dieťaťa. Navyše matka žalobkyň mala vedomosť o súdnom konaní, v ktorom došlo k zníženiu výživného a mala vedomosť o tom, že zníženie výživného sa bude aplikovať odo dňa 01.11.2019. Mala dostatok času na to, aby spotrebu výživného u maloletých detí prispôbila aktuálne vzniknutej situácii. Je preto potrebné zvážiť aj splnenie povinnosti predchádzania vzniku škody. Žalovaná v rámci exekučného konania nie je oprávnená posudzovať otázku spotrebovania výživného za uplynulý čas. Otázku spotrebovania výživného je oprávnený posudzovať výlučne všeobecný súd. Žalovaná považuje vyčíslenie údajného nároku žalobkyň na náhradu škody za zmatečné z toho dôvodu, že žalobkyňa v 1. rade a žalobkyňa v 2. rade v texte žaloby argumentujú tým, že žalovaná mala vymáhať v rámci exekučného konania znížené výživné od právoplatnosti a vykonateľnosti Rozsudku (t.j. od

29.09.2020). Žalobkyne však pri výpočte ich údajnej škody v zmysle predloženého sumáru vykonaných úhrad výživného vychádzali z toho, že žalovaná mala výživné znížené v zmysle Rozsudku vymáhať až od novembra 2022. Pokiaľ by bola argumentácia žalobkyne v 1. rade a žalobkyne v 2. rade v zmysle žaloby zo dňa 14.06.2022 správna, je výpočet údajne vzniknutej škody žalobkyne v 1. rade a žalobkyne v 2. rade nesprávny. Sumu 880,-EUR, ktorú matka v tom čase maloletých oprávnených dostala dňa 19.10.2020, bolo potrebné v zmysle argumentácie žalobkyň podľa textu žaloby zo dňa 14.06.2022 započítať v sume 500,-EUR na bežné výživné za mesiac november 2020 a v sume 350,-EUR na mesiac december 2020; suma 30,-EUR bola započítaná v tom čase v zmysle potvrdenia od Slovenskej sporiteľne, a.s., na zameškané výživné. Žalobkyne pri vyčíslení škody, ktorá im mala vzniknúť, opomenuli ďalej zohľadniť, že dňa 10.11.2021 im uhradil povinný výživné vo výške 500,-EUR, hoci výživné na obdobie nasledovného mesiaca december 2021 vymohla žalovaná (platba bola pripísaná podľa sumáru predloženého žalobkyňami dňa 02.11.2021). Žalovanej nie je ani zrejmé, akým spôsobom rozdelili žalobkyne nimi požadovanú sumu 107,- EUR na sumu 60,- EUR v prospech žalobkyne v 1. rade a sumu 47,-EUR v prospech žalobkyne v 2. rade. Žalovaná vymohla dňa 04.07.2019 sumu 1.037,02 EUR, z ktorej po odčítaní 24% (trovy žalovanej vrátane DPH) zaslala žalovaná žalobkyňi v 1. rade a žalobkyňi v 2.rade dňa 04.07.2019 sumu 790,-EUR, ktorá bola s odkazom na ustanovenie § 60 ods. 3 Exekučného poriadku započítaná na bežné výživné na mesiac júl 2019. Za mesiac júl 2019 zostalo neuhradených 60,-EUR z bežného výživného, ktoré sa pripočítava k zameškanému výživnému. Ďalšie výživné od povinného bolo vymožené dňa 12.8.2019 v sume 2.130,67 EUR, z ktorej žalovaná po odpočítaní 24 % (trovy žalovanej vrátane DPH) sumu 1.620,-EUR zaslala na účet žalobkyne v 1. rade a žalobkyne v 2. rade. V sume 1620,-EUR bolo bežné výživné v sume 850,-EUR na mesiac august 2019 a rozdiel v sume 770,-EUR sa odčítal zo zameškaného výživného. Žalovaná postupovala v súlade s vyššie naznačeným pri každej vymoženej platbe od povinného a vymohla celkove sumu 19.471,-EUR, o čom predložila aj potvrdenie banky Slovenská sporiteľňa, a.s., zo dňa 02.11.2022. Pri úhrade výživného súdnym exekútorom pre oprávneného Exekučný poriadok nestanovuje povinnosť súdnemu exekútorovi označiť, či ide o bežné výživné alebo o zameškané výživné a za aké obdobie. Žalovaná označenie vykonala len pre prehľadnosť. Povinný v rámci exekučného konania podal návrh na odklad exekúcie zo dňa 02.07.2021 a k tomuto času mal povinný uhradené zameškané výživné a bežné výživné vrátane trov oprávnených a žalovanej, a preto žalovaná v súlade s ustanovením § 61h ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku vydala upovedomenie o odklade exekúcie a následne po splnení podmienok podľa ustanovenia § 61n ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku vydala žalovaná upovedomenie o zastavení exekúcie zo dňa 30.10.2021. K príčinnej súvislosti uviedla, že žalobkyne v rámci žaloby nepreukázali žiadnym spôsobom zo skutkového pohľadu priamu súvislosť medzi nimi tvrdenou príčinou a následkom, t.j. kauzálny nexus. K otázke zavinenia uviedla, že žalovaná postupovala v dobrej viere s cieľom rešpektovania súdnych rozhodnutí a všeobecne záväzných právnych predpisov a nemala vedomosť o tom (a ani jej nebolo preukazované), že by výživné malo byť spotrebované, resp. že by ohľadne výživného, resp. jeho spotreby, malo byť vedené súdne konanie. Je preto vylúčené, že by žalovaná sledovala akýkoľvek majetkový prospech. Poukázala tiež na to, že ak súdny exekútor poruší povinnosť preto, že právny predpis nesprávne interpretoval, musí pre naplnenie disciplinárnej zodpovednosti existovať aspoň nevedomá nedbanlivosť vo vzťahu k interpretácii práva. Pre otázku zavinenia má preto význam posudzovať, či bol výklad práva „kvalitný. Napríklad objektívne nezmyselný výklad alebo výklad v rozpore s dlhodobou ustálenou praxou naznačuje, že súdny exekútor porušil povinnosť aspoň z nedbanlivosti. Avšak výklad opretý o rozpoznané interpretačné metódy, ktorý je objektívne hodný odbornej diskusie, vylučuje, aby bol súdny exekútor zodpovedný za to, že nejasnú právnu otázku interpretoval inak ako ostatní. Žalovaná ďalej poukázala na to, že v zmysle Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 sp. zn. 12P/44/2018 bola suma 100,-EUR z výživného vo vzťahu k žalobkyňi v 1. rade a suma 100,-EUR z výživného vo vzťahu k žalobkyňi v 2. rade určená na tvorbu úspor. V zmysle ustálenej právnej praxe z hľadiska spotrebovania výživného platí pri úsporách maloletého dieťaťa osobitný režim, kedy sa úspory vo všeobecnosti považujú za výživné, ktoré nie je spotrebované. Ide o osobitné výživné, ktoré sa kumuluje na účte oprávnených osôb, v tomto prípade žalobkyň. V rámci exekučného konania bolo vymožené zameškané aj bežné výživné. Ku dňu 01.11.2019 žalobkyňa vymohla sumu 1.500,-EUR ako zameškané výživné (k 31.03.2019) a sumu 5.950,-EUR ako bežné výživné (za obdobie od 01.04.2019 do 31.10.2019). Bežné výživné bolo za každý mesiac v sume 450,-EUR (v prospech žalobkyne v 1. rade) a 400,-EUR (v prospech žalobkyne v 2. rade), t.j. spolu 850,-EUR a z tejto sumy pripadala spolu suma 200,-EUR na tvorbu úspor pre žalobkyňu v 1. rade a žalobkyňu v 2. rade. Za 7 mesiacov prislúchalo teda z bežného výživného vymoženého žalovanou celkom 7 x 200,-EUR, t.j. 1.400,-EUR na tvorbu úspor. Zo zameškaného výživného pripadalo podľa názoru žalovanej na tvorbu úspor v zmysle uvedenej argumentácie minimálne 200,-EUR. Nemožno

opomenúť ani to, že výživné od právoplatnosti Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 sp. zn. 12P/44/2018 bolo zaplatené, resp. vymožené, za obdobie do 01.11.2019 celé. Čiže tvorba úspor pre obe žalobkyne bola zachovaná. Celkove z hľadiska tvorby úspor bola zaplatená resp. vymožená za obdobie od novembra 2018 do októbra 2019 suma 2.400,-EUR. Pokiaľ teda žalobkyne v ďalšom nepreukážu, že vytvorené úspory spotrebovali po udelenom súhlase súdu, je nevyhnutné v tomto smere ustáliť, že výživné najmenej v sume 2.400,-EUR nebolo spotrebované.

3. Vo svojom vyjadrení zo dňa 25.03.2024 žalovaná poukázala na nedostatok jej pasívnej legitímácie. Uviedla, že podľa § 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá štát, t.j. Slovenská republika, za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. S odkazom na § 2 písm. b) bod 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. a s odkazom na § 5 ods. 2 Exekučného poriadku má súdny exekútor postavenie orgánu verejnej moci. Nositeľom zodpovednosti za výkon verejnej moci je tak Slovenská republika a nie žalovaná. Výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje aj samotná právna úprava (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku).

4. Súd vykonal dokazovanie Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 č.k. 12P/44/2018-111, Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.09.2020 č.k. 4P/48/2019-206, Žiadosťou žalovanej zo dňa 30.03.2022, Konečným vyúčtovaním žalovanej zo dňa 05.11.2021, Sťažnosťou matky žalobkýň zo dňa 05.01.2021, Stanoviskom Slovenskej komory exekútorov zo dňa 09.12.2021 (zrejme zle uvedený dátum), výpisom platieb o výživnom, Upovedomením MS SR zo dňa 27.10.2022, spisom Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 31D/16/2023.

5. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 č.k. 12P/44/2018-111 bolo manželstvo rodičov žalobkýň rozvedené, žalobkyne boli zverené do osobnej starostlivosti matky a výživné bolo určené vo výške 450,-EUR v prospech žalobkyne 1/ (splatné bolo vo výške 350,-EUR k rukám matky a vo výške 100,-EUR bolo určené na tvorbu úspor) a vo výške 400,-EUR v prospech žalobkyne 2/ (splatné bolo vo výške 300,-EUR k rukám matky a vo výške 100,-EUR bolo určené na tvorbu úspor).

6. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.09.2020 č.k. 4P/48/2019-206 súd schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej sa otec žalobkýň zaviazal prispievať na výživu žalobkyne 1/ zníženým výživným vo výške 280,-EUR mesačne a na výživu žalobkyne 2/ zníženým výživným vo výške 220,-EUR od 01.11.2019. Týmto došlo k zmene Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 č.k. 12P/44/2018-111 v časti výživného.

7. Okresný súd Banská Bystrica Poverením na vykonanie exekúcie 7EK 512/2019 poveril žalovanú ako súdnu exekútku na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 sp. zn. 12P/44/2018 v prospech oboch žalobkýň zastúpených I. B. ako ich matkou. Predmetom vymoženia bolo zameškané výživné ku dňu podania návrhu vo výške 1.500,-EUR, bežné výživné 850,-EUR. Zameškané výživné bolo spresnené v rámci uvedeného poverenia. Trovy exekúcie boli 21,-EUR.

8. Na žiadosť žalovanej zo dňa 30.03.2022 adresovanej Okresnému súdu Prievidza, aby došlo k označeniu dátumu, od ktorého sa má počítať znížené výživné, tento súd uviedol v liste zo dňa 20.04.2022, že znížené výživné sa má počítať tak, ako je vo výroku I. Rozsudku 4P/48/2019-206 zo dňa 23.09.2020, teda od 01.11.2019.

9. Podľa konečného vyúčtovania žalovanej zo dňa 05.11.2021 došlo k ukončeniu exekúcie zastavením, pričom išlo o vymoženie zameškaného výživného vo výške 1.500,-EUR, príslušenstva pohľadávky, a to 850,-EUR bežné výživné za dobu od 01.04.2019 do 30.10.2019 a 500,-EUR ako bežné výživné od 01.11.2019 a ďalej, trov exekúcie vo výške 21,-EUR. Konečné trovy exekúcie boli 6.447,60 EUR. Žalobkyniam ako oprávneným išla suma 19.471,- EUR a povinnému ako preplatok suma 644,03 EUR.

10. Dňa 05.01.2021 podala matka žalobkýň sťažnosť na postup žalovanej, kde poukázala na to, že v mesiaci november 2020 jej nebolo uhradené výživné ani od povinného, ani od exekútora, na čo jej exekútku oznámila, že vykonala prepočet výživného z dôvodu, že došlo k zníženiu výživného a matke bola vyplácaná suma 850,-EUR mesačne ako bežné výživné a zameškané výživné. Po prepočte výživného vznikol preplatok v sume 1.607,-EUR, teda má uhradené výživné na tri mesiace dopredu a v mesiacoch december, január a február výživné nebude exekútku posielat'.

11. K tejto sťažnosti dala stanovisko dňa 09.12.2021 Slovenská komora exekútorov, v ktorom uviedla, že v priebehu exekučného konania došlo k zmene pôvodného rozhodnutia – zníženiu výživného na 500,-EUR mesačne na obe žalobkyne od 01.11.2019, preto bolo potrebné vykonať prepočet výživného, keďže i po dátume 01.11.2019 sa vymáhalo a uhrádzalo výživné v sume 850,-EUR namiesto 500,-EUR. Na základe prepočtu došlo tak k 30.11.2020 k preplatku na výživnom v sume 1.607,-EUR, ktorý žalobkyne dostali na účet. Exekútorka nežiada vrátenie výživného. Z vyjadrenia vyplýva, že exekútorka podľa názoru Slovenskej komory exekútorov neporušila žiadne z ustanovení zákona č. 233/1995 Z.z. a sťažnosť považuje za neopodstatnenú.

12. Bol predložený výpis platieb, ktoré boli odoslané žalobkyniam od exekútorky.

13. Z upovedomenia Ministerstva spravodlivosti SR o výsledku prešetrenia podnetu na vykonanie štátneho dohľadu z 27.10.2022 vyplýva, že súdna exekútorka bola do času doručenia nového exekučného titulu povinná zabezpečiť vykonanie exekúcie v rozsahu nároku uvedeného v poverení na vykonanie exekúcie, pričom v tomto čase vymáhaný nárok vyplýval z pôvodného exekučného titulu. Ak teda exekútorka vymohla výživné do času doručenia nového exekučného titulu vo výške určenej pôvodným exekučným titulom, postupovala v súlade s Exekučným poriadkom. Ministerstvo nepovažuje za správny taký procesný úkon exekútorky, na základe ktorého nariadila zamestnávateľovi v období od 09.12.2020 do 28.02.2021 prerušiť vykonávanie zrážok zo mzdy povinného, pretože na základe vykonaného prepočtu výživného dospela k názoru, že za obdobie od 01.11.2019 do 30.11.2020 vznikol v neprospech maloletých preplátok vo výške 1.607,-EUR, ktorý zrazila, resp. zaúčtovala s bežným výživným splatným v mesiacoch december 2020, január 2021 a február 2021, a teda namiesto sumy vo výške 1.500,-EUR zodpovedajúcej trojmesačnému zníženému výživnému v zmysle nového exekučného titulu nevymohla pre oprávnené v tomto období žiadne výživné. Vymohla teda menej ako vyplývalo z poverenia na vykonanie exekúcie pri zohľadnení zmeny vymáhaného nároku počas exekučného konania na základe nového exekučného titulu. Podľa názoru ministerstva mala súdna exekútorka ďalej vykonávať exekúciu v prospech oprávnených, avšak na vymoženie už zníženého výživného v zmysle nového exekučného titulu. Neboli tak splnené podmienky na prípadne odloženie exekúcie. Minister podal disciplinárny návrh Najvyššiemu správne súdu SR z dôvodu porušenia povinnosti súdnej exekútorky.

14. Rozhodnutím Najvyššieho správneho súdu SR zo dňa 06.02.2024 sp. zn. 31D/16/2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť 06.02.2024 bola žalovaná oslobodená spod disciplinárneho návrhu ministra spravodlivosti SR č. 11712/2022/152 zo dňa 29.09.2022, ktorým jej bolo kladené za vinu, že ako súdna exekútorka v exekučnom konaní 340EX 140/2019 vedenom na jej exekútorskom úrade v prospech žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/, ktoré boli zastúpené matkou I. B., proti povinnému J. K. B., o vymoženie exekučným titulom uloženej peňažnej povinnosti zaplatiť zameškané, ako aj bežné výživné vydala dňa 09.12.2020 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy povinného – doplnenie V., ktorým nariadila zamestnávateľovi v období od 09.12.2020 do 28.02.2021 prerušiť vykonávanie zrážok zo mzdy povinného aj napriek tomu, že na základe vykonateľného Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.09.2020 pod sp. zn. 4P/48/2019-206 bola v tomto období povinná zabezpečiť vykonanie exekúcie na vymoženie zníženého výživného pre maloletých oprávnených mesačne spolu vo výške 500,-EUR, t.j. vykonala exekúciu v menšom rozsahu ako vyplýva z judikovaného nároku uvedeného v poverení na vykonanie exekúcie, pretože skutok, ktorého sa disciplinárne obvinená dopustila nie je disciplinárnym previnením. Súd skonštatoval, že skutok sa stal spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia a spáchala ho disciplinárne obvinená. Je pravda, že v priebehu exekúcie došlo k spätnému zníženiu výživného od 01.11.2019. Tento rozsudok bol vydaný až v septembri 2020 a disciplinárne obvinenej bol predložený až v decembri 2020. V danom čase však už boli pohľadávky na bežné výživné za november 2019 až november 2020 pre obe oprávnené vymožené a zanikli. Disciplinárne obvinená ich už teda ďalej nevymáhala. Naopak, vymáhala už len nové pohľadávky na nové bežné výživné od decembra 2020. Pokiaľ teda na predošlých nárokoch vznikol preplátok na výživnom, nešlo o preplátok (teda nadvymoženú sumu) v exekúcii, ale nanajvyš o dodatočné odpadnutie právneho dôvodu už vymoženej a splnenej pohľadávky. Disciplinárne obvinená nemala žiaden zákonný podklad na započítanie tohto preplatku do nových nárokov a uspokojovať nové nároky z týchto preplátok, a to v exekučnom poriadku a ani v inom právnom predpise. Tento záver podporuje aj staršia judikatúra, ktorá v obdobnej situácii vyslovila, že nie je prípustné, aby súd v prebiehajúcom výkone rozhodnutia takýmto spôsobom vyrovnával prípadné preplatky (rozsudok NS SSR sp. zn. 2Cz/99/73 zo dňa 28.11.1973). Z Exekučného poriadku a ani iných predpisov nevyplýva

oprávnenie exekútora vykonať zápočet v prospech nárokov, ktoré majú vzniknúť v budúcnosti. Pokiaľ pri dovtedajších nárokoch vznikol „preplatok“, účastníci exekučného konania majú právne prostriedky na riešenie tejto situácie. Súdny exekútor však nie je oprávnený namiesto nich proaktívne tento stav riešiť a uvádzať do praxe riešenia, ktoré sa síce v danom momente môžu javiť ako spravodlivé, ale nemajú oporu v účinnej právnej úprave. Zo strany žalovanej ako disciplinárne obvinenej však nebol preukázaný úmysel konať protiprávne a snaha poškodiť niektorého z účastníkov konania. Napriek právnomu záveru disciplinárneho senátu o porušení § 59 ods. 1 prvej vety Exekučného poriadku, disciplinárne obvinená (žalovaná) zvolila postup, ktorý sa jej v tom čase zdal zákonný a správny. Aplikujúc závery Nálezu Ústavného súdu č.k. IV. US 271/2023-39 konanie disciplinárne obvinenej nie je disciplinárnym previnením podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku. Z citácie Nálezu Ústavného súdu vyplýva, že ak by nesprávne rozhodnutie bez preukázaného manipulačného úmyslu pri rozhodovaní malo byť dôvodom na disciplinárny alebo trestný postih, boli by dôsledky takéhoto prístupu absurdné a v praxi nezvládnuteľné. Disciplinárnym postihom nemôžu byť riešené konflikty vyplývajúce z rozličných právnych názorov.

15. Pokiaľ ide o posúdenie žaloby, súd sa v prvom rade zaoberal námietkami žalovanej, ktoré sa týkali nedostatku plnomocenstiev a potreby schválenia právneho úkonu za pôvodne maloletú žalobkyňu 2/. V čase začatia konania bola žalobkyňa 2/ maloletá a jej zákonnou zástupkyňou bola jej matka I. B.. Je pravdou, že z plnomocenstva zo dňa 09.05.2022, ktoré bolo súdu predložené spolu so žalobou a ktorým I. B. splnomocnila v konaní o náhradu škody na zastupovanie právneho zástupcu, nevyplýva, že tento úkon realizuje ako zákonná zástupkyňa maloletej žalobkyne 2/. Splnomocniteľom bola podľa predloženého splnomocnenia I. B., nie maloletá žalobkyňa 2/. Ani z obsahu plnomocenstva nebolo jednoznačne zrejmé, že plnomocnenstvo udeľuje ako zákonná zástupkyňa maloletej žalobkyne 2/. Následne však bolo súdu doručené Doplnenie splnomocnenia, v ktorom už ako splnomocniteľ vystupuje maloletá žalobkyňa 2/ zastúpená svojou matkou a z ktorého vyplýva, že matka konala za žalobkyňu 2/ ako jej zákonná zástupkyňa. V priebehu konania žalobkyňa 2/ nadobudla plnoletosť (03.03.2024) a do spisu bolo predložené plnomocnenstvo pre právneho zástupcu už plnoletou žalobkyňou 2/. Súd tak považoval nedostatok pôvodného plnomocenstva za zhojený.

16. Pokiaľ ide o schválenie právneho úkonu – podanie samotnej žaloby či akt udelenie plnomocenstva – urobeného matkou žalobkyne 2/, súd je toho názoru, že v danom prípade bola matka v tom čase maloletej žalobkyne 2/ oprávnená na takéto zastúpenie svojej dcéry. Ide o obdobnú situáciu, aká nastala v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, kde rovnako koná za maloleté dieťa matka dieťaťa ako zákonný zástupca. Navyše v danom prípade ide o výživné, ktoré malo byť platené sčasti aj k rukám matky žalobkyň a bolo aj jej povinnosťou zabezpečovať plnenie takéhoto nároku zo strany povinného v prospech žalobkyň. Treba opäť uviesť, že v priebehu konania nadobudla žalobkyňa 2/ plnoletosť a v konaní už vystupovala sama za seba.

17. Súd sa zaoberal následne samotným uplatneným nárokom na náhradu škody. Ako vyplýva z obsahu podaného návrhu, škoda mala byť žalovanou spôsobená pri vykonávaní exekútorkej činnosti, keď žalovaná na základe poverenia súdu vykonávala exekúciu – vymoženie bežného i dlžného výživného. Exekúcia sa pôvodne viedla na základe exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.09.2020 č.k. 4P/48/2019-206. Exekútorka viedla exekúciu riadne. Problém nastal v okamihu, keď došlo k zníženiu výživného Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.09.2020 č.k. 4P/48/2019-206 od 01.11.2019, čím došlo k zmene pôvodného exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 05.11.2018 č.k. 12P/44/2018-111 v časti výživného. Keďže nové rozhodnutie súdu napriek nadobudnutiu právoplatnosti nebolo predložené žalovanej, ktorá exekúcia viedla, dochádzalo stále k vymáhaniu pôvodnej výšky výživného. V okamihu, keď sa žalovaná dozvedela (bol jej predložený nový rozsudok) o znížení výživného (teda o zmene exekučného titulu), nezačala vymáhať novú výšku výživného ihneď, ale načas vymáhanie výživného prerušila, aby tým spôsobom „vyrovnala“ vymožené výživné s výživným, ktoré malo byť podľa rozhodnutí súdov uhradené, teda urobila akúsi formu započítania vymoženého výživného s reálnym výživným. Tento postup vyhodnotila Slovenská komora exekútorov ako správny a Ministerstvo spravodlivosti SR ako nesprávny, na základe čoho bol podaný aj návrh na disciplinárne konanie. V rámci disciplinárneho konania bolo skonštatované, že postup správny nebol, avšak nejde o disciplinárne previnenie, keďže disciplinárnym postihom nemôžu byť riešené konflikty vyplývajúce z rozličných právnych názorov. V tomto smere poukázal Ústavný súd SR vo veci IV. ÚS 271/2023-39 aj na iné jeho rozhodnutia (napríklad PL. ÚS 97/07, PL. ÚS 2/2023). A minori ad maius nemôžu byť také konflikty riešené trestnoprávnym postihom za úmyselný trestný čin spočívajúci

v rozhodovaní orgánu verejnej moci. Ak by nesprávne rozhodnutie bez preukázaného manipulačného úmyslu pri rozhodovaní malo byť dôvodom na disciplinárny alebo trestný postih, boli by dôsledky takeho prístupu (aj v súvislosti s úspešným uplatňovaním opravných prostriedkov, resp. prostriedkov nápravy) absurdné a v praxi nezvládnuteľné. Týmto spôsobom tak bolo ukončené disciplinárne konanie, avšak nebola jednoznačne vyriešená otázka zodpovednosti za prípadnú škodu, ktorá mohla vzniknúť konaním exekútorky.

18. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s konštatovaním Najvyššieho správneho súdu SR o tom, že povinnosťou žalovanej bolo v exekučnom konaní 340 EX 140/2019 zabezpečiť vykonanie exekúcie v prospech žalobkyň.

19. Podľa § 76 ods. 1, 2 Zákona o rodine výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu. Proti pohľadávkam na výživné je započítanie vzájomných pohľadávok prípustné len dohodou. Ak ide o výživné pre maloleté deti, započítanie nie je možné.

20. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia, pohľadávka na výživné za každý mesiac je samostatnou pohľadávkou – teda samostatným nárokom. Ak teda exekútor vykonáva zrážky povinnému z jeho príjmu a tieto sumy poukáže oprávneným, zaniká tak pohľadávka na bežné výživné jej splnením. Pohľadávka na výživnom je tak za určitý mesiac vymožená a v exekúcii sa už ďalej nevymáha. Pokračuje sa však v ďalšom mesiaci, kedy vzniká nová pohľadávka na výživnom. Počas vykonávania exekúcie došlo k zníženiu výživného späť od 01.11.2019, rozsudok o znížení výživného však bol vyhlásený až 23.09.2020 a následne exekútorke predložený až v decembri 2020. Za obdobie od novembra 2019 až do novembra 2020 exekútorka na základe jej známeho exekučného titulu vykonávala zrážky, výživné bolo vymožené a jednotlivé pohľadávky tak zanikli. Žalovaná teda už nevymáhala tieto sumy, ale len nové pohľadávky (v nižšej výške výživného). Následne teda žalovaná nebola oprávnená na to, aby započítala už vymožené výživné s novými nárokmi na výživné, keďže v prípade už vymoženého výživného nešlo o preplatky. Súd v tomto smere poukazuje napríklad na Rozsudok Najvyššieho súdu SSR sp. zn. 2Cz/99/73 zo dňa 28.11.1973, v ktorom sa konštatovalo, že rodič maloletého dieťaťa, ktorý v minulom čase plnil vyživovaciu povinnosť nad rámec rozsahu novo určenej výšky výživného, nemôže požadovať vrátenie preplatku z dôvodu neoprávneného majetkového prospechu. I preto zákon v ustanovení § 99 ods. 1, veta druhá, vtedy platného Zákona o rodine vyslovil zásadu, že spotrebované výživné sa nevracia (pozn. rovnaká zásada je dnes obsiahnutá v § 78 Zákona o rodine). Spotrebované výživné sa nevracia v žiadnej forme; preto zodpovedá zmyslu tejto zásady, že rodič, ktorého vyživovacia povinnosť pre maloleté deti bola za minulé obdobie znížená, nemôže sa s úspechom domáhať zúčtovania preplatku na výživnom vôbec, a teda ani s bežným výživným.

21. Žalovaná tak nebola oprávnená vykonať akýsi „zápočet“ už uhradeného výživného s výživným, na ktorý vzniká nárok neskôr v budúcnosti. Bolo by právom povinného domáhať sa prípadného vrátenia preplatku, ak by sa nejednalo o spotrebované výživné. Je potrebné preto konštatovať, že žalovaná nepostupovala správne pri výkone exekučnej činnosti.

22. Súd sa ďalej zaoberal tým, či si žalobkyne mohli svoj nárok na náhradu škody uplatniť priamo voči žalovanej.

23. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

24. Podľa § 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona

- a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) orgán verejnej moci je
 1. štátny orgán,
 2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

25. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

26. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

27. Zákonodarca upravil zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v osobitnom právnom predpise, t.j. mimo Občianskeho zákonníka. Úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v osobitnom právnom predpise vyplýva aj zo skutočnosti, že v tomto prípade škoda vzniká z verejnoprávneho vzťahu. Zákon č. 514/2003 Z.z. sa týka všetkých právnych predpisov, ktoré upravujú výkon verejnej moci orgánmi verejnej moci. Pri uplatňovaní práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je teda potrebné prihliadať na ustanovenia osobitného právneho predpisu upravujúceho výkon verejnej moci, zákona č. 514/2003 Z.z. a Občianskeho zákonníka, ako aj Ústavy Slovenskej republiky.

28. Nositeľmi zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. štát, obce a vyššie územné celky, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú notárom pri výkone verejnej moci a za škodu spôsobenú súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. V dôsledku osobitnej právnej úpravy zodpovednosti štátu, resp. obcí a vyšších územných celkov za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci je vylúčená zodpovednosť týchto celkov za takto spôsobenú škodu podľa § 415 Občianskym zákonníkom v spojitosti s § 420 Občianskeho zákonníka.

29. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaná konala v danej veci ako súdna exekútorka pri výkone exekučnej činnosti na základe poverenia súdu, pričom postupovala podľa Exekučného poriadku. Súdna exekútorka mala v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa a vykonávanie exekučnej činnosti bolo výkonom verejnej moci. Medzi žalovanou ako exekútkou a žalobkyňami nešlo o súkromnoprávny vzťah, ale o verejnoprávny vzťah, pretože žalovaná vystupovala ako nositeľ štátnej moci a plnila úlohy štátneho orgánu. Na jej strane tak nemohlo dôjsť ani k vzniku bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka. Ak teda exekútorka porušila svoje povinnosti v rámci exekučnej činnosti, ide o prípad nesprávneho úradného postupu, na ktorý sa vzťahuje zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Táto skutočnosť znamená, že voči žalovanej nie je možné uplatňovať zodpovednosť za prípadnú spôsobenú škodu priamo podľa Občianskeho zákonníka (§ 415 a nasl.), ale za škodu zodpovedá v danom prípade štát. Žalobkyne preto nemohli byť v konaní úspešné. Súd sa tak stotožnil s námietkou žalovanej, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná a žalobu zamietol. Pasívne legitimovaným v konaní by bol štát, teda Slovenská republika.

30. Súd len na okraj uvádza, že pokiaľ by si i žalobkyne uplatňovali nárok na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka (§ 420), museli by preukázať splnenie všetkých podmienok pre priznanie náhrady škody, a to porušenie právnej povinnosti - teda konanie v rozpore s objektívnym právom, existenciu škody- teda škody, ktorá nastala v majetkovej sfére žalobkyň, a to v podobe skutočnej škody či ušlého zisku, príčinnú súvislosť a napokon i zavinenie. Najmä pokiaľ ide o preukázanie skutočnej škody v majetkovej sfére žalobkyň neboli zo strany žalobkyň predložené dôkazy o tom, že skutočná škoda vznikla. Súd v tomto smere poukazuje na to, že žalobkyne v skutočnosti dostali výživné vo výške, ako bolo priznané súdnymi rozhodnutiami, čo by v zásade malo byť cieľom. Posúdeniu tejto otázky sa však súd vzhľadom na zamietnutie žaloby z iných dôvodov nevenoval podrobnejšie.

31. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. V danom prípade bola žalovaná v konaní plne úspešná, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia tohto rozsudku cestou tunajšieho súdu, štvormo.

V odvolaní je potrebné uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka (uviesť spisovú značku) čo sa odvolaním sleduje. Odvolanie musí byť podpísané.

V odvolaní sa tiež uvedie, proti ktorému rozhodnutiu súdu odvolanie smeruje (uviesť dátum jeho vydania a číslo konania uvedené na prvej strane rozhodnutia v pravom hornom rohu), v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie súdu považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh- zmeny rozhodnutia, zrušenia rozhodnutia).

V prípade nesplnenia povinnosti uloženej rozsudkom, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitných právnych predpisov.